

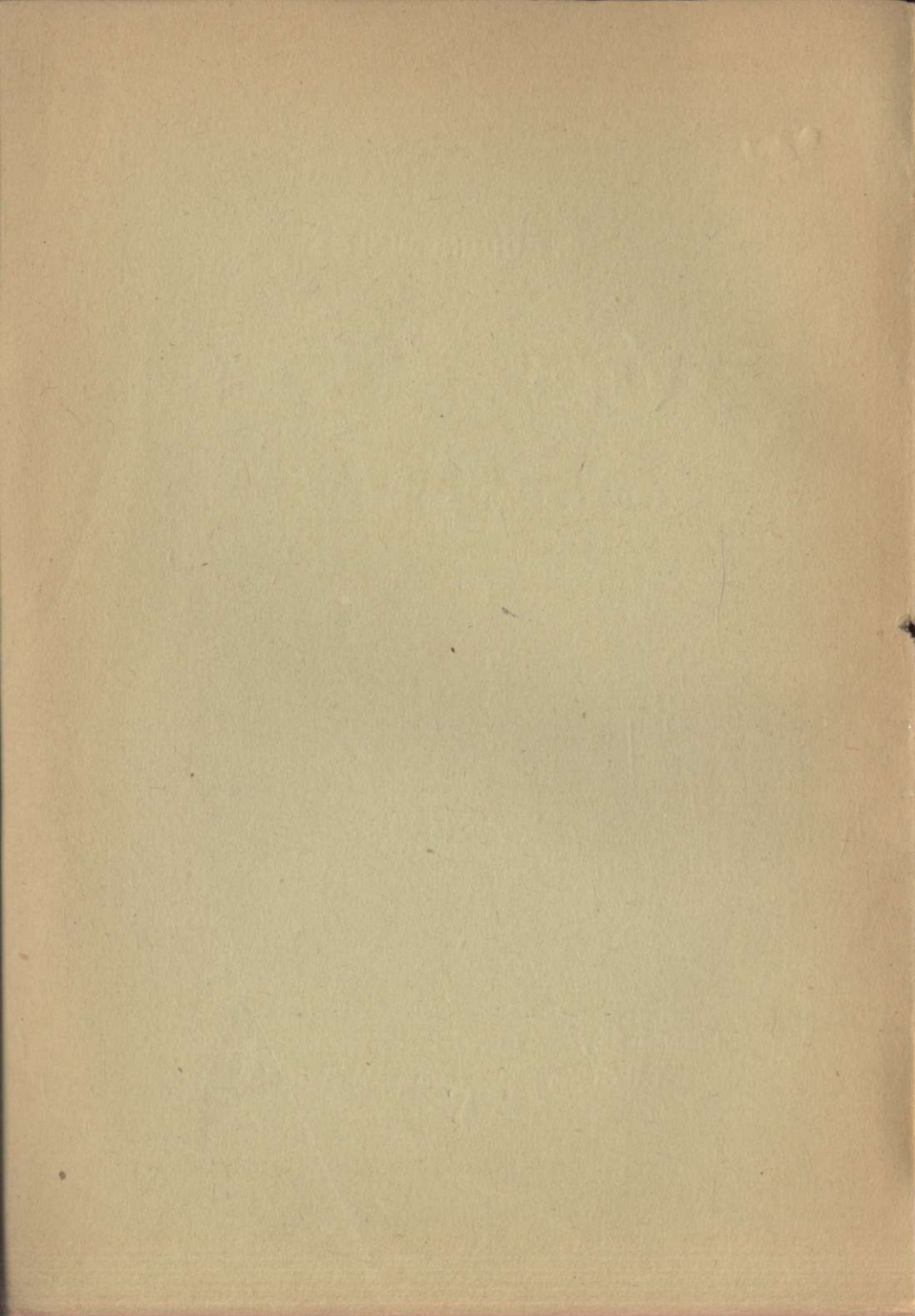
70486

S. BODONI MIKLÓS

HÚSZÉVES ARCOM

KIADJA RÉVÉSZ ERNŐ KÖNYVKERESKEDÉSE
TÂRGU-MUREŞ—MAROSVÁSÁRHELY.
1925.

S. BODONI MIKLÓS

HÚSZÉVES ARCOM

1925.

TÂRGU-MUREŞ—MAROSVÁSÁRHELY.

S. BODONI MIKLÓS

HÜSZÉVES ARCOM

570486

MÉGYER ÉS HÉLYRE

Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött

Hidak hátán.

Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött

Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött

Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött

Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött
Hidak a víz fölött

1847

MEGYEK A HEGYRE.

Ballag a vándor.
Dalaitól visszhangzanak a hegyek.
Járom az utat:
A jelent, a multat és énekelek,

Megyek a hegyre.
Mögöttem kigyózva kanyarog az út.
Elöttem a jövő,
Mögöttem kigyózva kanyarog a mult.

Kigyullad a menny.
Felbukkan a nap s alászáll a hold.
Vörös az erdő,
Mely az imént még halványlila volt.

Nézek a hegyre.
A sziklacsúcs bronzban, aranyban olvad.
Tüzel a nap,
S forró csókjait hinti a holdnak.

Be szép az élet!
Sírva megáldom a kútakat.
Tágul a tudóm.
Habzsolva iszom a sugarakat.

Imádom a napot.
Életet ad és erőt a jóra.
Áhitattal nézek
Erre az izzó, nagy mennyei hajóra.

Fáradt izmaim
Egyre magasabb régiókba visznek.
Büszke templomában,
A hegyek csúcsain, áldozok Isisnek.

Ballag a vándor.
Dalaitól visszhangzanak a hegyek.
Járom az utat,
A jelent, a multat és énekelek.

ŐSZI RIGMUSOK.

Még merész ívben lendül át a nap
A meglapult, piros tetők felett.
Torzítja még a hold az árnyakat,
Amint setét hegyek közt őgyeleg.

A tűzkorong sörényes, sárga teste
Nyomán pezsdül a rét vad illata.
Hiába jön búcsuzni minden este
A tűz, a szépség húnnyó csillaga.

A békanyál búcsut ezerszer inthet,
Az érett szőlőt csípheti a dér,
Zörgetheti a szél a rézkilincset,
A zord idő tán vissza sohse tér,

Mégis pogányváltárom lomha lángja
Egy hajnalon kialszik sisteregve.
Gonosz hófergeteg a forró máglya
Zsarátnokát széthordja rendre, rendre.

A szűzek gyászdalt zengnek lágy gitáron,
Ha elhal a rajongás, vágy, öröm.
Bensőmet a Decembernek kitárom.
S a büszke bálványokat széttöröm.

Zúzos szakállal fázva jön a tél
A mágneses, zord északsarkon át.
Az Orion kelet kódében kél,
Mint dús, ezüstösdiszű szarkofág.

GÖNCÖL SZEKERÉN.

Ki megülte a szerelem torát,
Ki hajszás mámoroktól kábult kába,
Ki kóstolta a bú öröm-borát,
Ki beleszédült már az éjszakába ;

Az örök rabja lesz a csillagoknak.
Én is rabja vagyok a hideg fénynek,
A messzeségben izzó, nagy napoknak ;
Ragyogásnak, Szépségnek, Messzeségnek.

Száguldok Göncöl csillagszekerén,
Beútaozom a végtelen világot,
Jövő járatlan útját járom én.

Szívom az éther kristály tisztaságát.
Egy más világ-dimenzióban élek
És hirdetem, hogy mégse csúf az élet.

HIDAK HÁTÁN.

A híd nagy érckolosszus, hatalmas, mint egy indiai bálvány,
A végtelenbe nyúló bazalt-hegyeknek ölébe ivelő szivárvány.
Görbéi új, ismeretlen partok felé vezetnek,
A láncszemek, mint lánykarok fonódnak
És néha csókol hintnek napkeletnek.
A híd törhetetlen bordáival védőn az álmos, nagy folyóra hajlik.
Hol egykor Neptun aranyajakja siklott,
Most gőzhajók acélsavarja zajlik.
A pillérek éjeken át némán lapulva figyelnek,
Valahol messze talán duhaj legények énekelnek ...
Nappal zajos, tolongó, tarka nép nyüzsög a hídon,
Mint cicomás tutaj hömpölyög a nagy, szögletes idom.
De éjjelre elül a zaj és csönd terül el a téli tájon.
Ilyenkor halkán én is. hídra lépek. Két karom kitárom
És úgy intek búcsut a hegyekbe sülyedő holdnak,
Ennek a nyugtalanvérű, iszákos égi koboldnak.
A híd most lobogó tűzben ég és dacos, mint a vörös márvány
Agyamban lüktet a vér, mintha én volnék Szigfrid
S a híd a hétfejű sárkány.
Ajkam mosolyra torzul, győztes vagyok.
Meztelen, hideg hátadon jöttem.
Győztes vagyok s az ég gyémántjai
Most ragyognak legszebben fölöttem.
A csillagos ég örök-elérhetetlen föntje már csak gonosz álom,
De azért a csillagvilág milliárdjait újra és újra megcsodálom.
Rámvárnak ők. A Hyadok közt a bujdosók lámpása csillan,

Csodaszép Aldebaran, rubinveres étheri villany.
Szemeimmel immár a napok távolát is lemérem,
Nincs messzeség, hiszen a végtelent is elérem.
Itt lenn a földön kő az érczel, fával összeforthat,
Az idő vasfoga közt úgyis minden málik, rozsdál, korhad.
Minden elpusztul, de megmarad az ösztön és a lélek.
Tudom meghalok, de a halálban mégis új életet élek.
A Perszeusz gyűrűjében vetek majd magamnak függönyös ágyat.
Most ferde ívben felettem a Tejút csillagöve bágyad.
Csodálatos ív, a hídokolosszus merészebb, pompásabb mása,
A világűr végtelen, deresszakálú óriása.
Ha akarom kiegyenesítem ezt a végtelen hyperbolát,
A hídról csupán egy lendület már s a másik hídra ugrom ál.

A HOLNAP MUZSIKÁJA.

Lelkemben zsongó húrok búgnak,
Vak zenésze vagyok az Urnak.

A taktust belém dirigálja,
Nyirettyűjét rajtam riszálja.

És hegedülök megvakultan,
De amióta megvakultam

Jajongva, bűgva sír a nóta,
Előttem a nagy Élet-kóta.

Mégsem tudom, hogy mit zenélek.
Meghaltam-e, vagy újra élek?

Folytassam-e a Halál-táncot?
Még fonjam-e a dallam láncot?

Ujjaimból a vér kiserked,
Hagyjuk el ezt a vad koncertet.

Nem, nem lehet. Elgyötört testtel
Tovább zenélek, int a Mester.

Nagy bíborveres frakkú Karnagy
Végzetellen a Te hatalmad.

Nyirettyüd egyetlen jelére
Százvezres kart indítsz zenére.

Százezer hangszer zengő torkán
Felharsan pompás himnusz-orkán.

Dallal váltod meg a világot,
Te ülteted a dal-virágot.

Fejlődve szépen, új erőben,
Virul tovább az anyaföldben.

Gyökereit a mélybe ássa.
Üdvözlégy dalok Messiása!

HADAK ÚTJÁN.

Kijárva, kitaposva minden út.
Biztos pályán poroszkál már az ember.
Utakra törve álldogál a tenger.
Fároszok közt a hajó révbe jut.

Csodáltunk egy turista férfiut,
Ki sarki jégmezőket járt. Mióta
Az ég felé tört egy dacos pilóta,
A végtelenbe visz a légi út.

Leszek a dalok bátor Blériotja.
Az élet legmagasabb régiója
A földről nézve semmiség csupán.

Az űrben titka nincs a célnak, oknak;
Véget vetek az ákombákomoknak
Egy csillagdús, virrasztó éj után.

COPERNICUS.

Egy téli, pompás, csillagos éjjelen
Copernicus nagy árnya jelent még én
Elöttem és kérdezte halkan:
Vannak-e kik hitemet tagadják?

— Mester — feleltem — áll a te várad, áll.
Büszkén lobogva ég a te máglyád még.
Tüzednek tiszta lángja éget
Szent sebet örködő lelkeinkben.

— Jól tudjuk Mester, hogy a homályon át
Seperted el a tévhitek otthonát,
Tudjuk jól, hogy tiéd az érdem.
Útmutató tanaid megáldjuk.

— Mióta izmos, két karod átfogá
Földünknek zsíros, vén derekát, hogy úgy
Mozdítsd ki sarkát a világnak;
És amióta a föld csak szolgál,

A nap cseléde és a te bús rabod;
Azóta nincsen új szava senkinek.
Bálványt se hoztak oltárodra.
Rendszered még ma szilárdan fenn áll.

A csillagász így szólt mosolyogva: — Ha
Hű vallomásod, megköszönöm neked.
Így mégis megnyugodva térek
Vissza a szellemek országába.

Aztán eloszlott a lebegő árnyék.
Én áhitattal néztem a csillagos
Eget, mely fényesebbre gyúlt ki.
De a Saturnus, e baljós bolygó

Ólomcsuhában bosszúsan őrködött.
Meglteste bennem is az öröm titkát
És észrevétlenül hatalmas
Vasszigonyát a szívembe döfte.

Hozatérés a Cella-feszürről.

A calligrafa és az a művészet
A vallomások megadásának módja
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

COPERNICUS

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Az a nyelv, amely a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás
A nyelv és a gondolkodás

Hazatérés a Lila-Mezőről.

Használati útmutató

VÁROM A KEDVESEM.

Hirtelen illanó
Illat a május :
Valami csillanó
Jön s tova száll.
Úzom a vérem,
Hátha elérem.
Jó telivérem,
Hej hova száll ?

Kedvesem itt vagyok,
Szökken a május.
Néha, ha felragyog,
Csillan a vágy.
Szállj a nyeregbe,
Résen a kengyel,
Jőjj a berekbe,
Készen az ágy.

Kinn a szabadban
Pezsdül az élet,
Kinn szabadabban
Csattan a csók.
Szent Osirisnek
Sátra elé a
Sűrűbe viszlek,
Nyújtsd a kacsód !

Valaki mégis,
Mintha dalolna,
(Hallgat az ég is,
Hinta a Hold.)
Vajjon az ének
Nem csak a méla
Fülemülének
Bús dala volt?

VÁROM A KEDVETSEM

Hirtelen állandó
Látat a méla
Valami csillandó
Tón a leve szellő
Úram a vérem
Itt a csillandó
A leve szellő
A leve szellő

Kedvencem ill. szavak
Szóval a méla
Néha a leve szellő
Csillandó a leve
Szellő a leve szellő
Kedvencem a leve szellő
A leve szellő
Kedvencem a leve szellő

Kinn a szabadban
Kedvencem a leve szellő
Kinn a szabadban
Csillandó a leve szellő
Szellő a leve szellő
Kedvencem a leve szellő
A leve szellő
Kedvencem a leve szellő

ÁLDOZATI ÉNEK.

Ma március van, ünnepel az élet.
A Tavasz templomába gyűl a nép.
Ősi, titkos tüzek parázsa éled,
Ma március van, minden csodaszép.

Az oltárokon rőzse lángja lobban,
Jön messze földről millió batár.
Ma minden lélek egy imába dobban,
Ma minden oltár áldozatra vár.

Hozzatok hívők bárányt, bort és búzát,
Csókos buja asszonyt, kinek rózsás testét
Ártatlan ibolyacsokrok koszorúzzák.

Midőn a mágtyák már az égig érnek,
Asszonyvér szenteli a templom keresztljét,
Így áldozunk mindég a Tavasz istenének.

HAZATÉRÉS A LILA-MEZŐRŐL.

Tegnap ujjongva lila pázsitot tapodtam.
Ma már szóltanul száz sziklatömböt járok.
Tegnap az élet ünnepeltje voltam,
A nagy Lila-Mezőn jártam és daloltam.

Tegnap értem örömtüzek füstje szállt az égnek
S a házak ablakából millió mécs lángolt.
Ma már gyászos viaszgyertyák égnek
Dús ravatalán az örökzöld Reménynek.

Tegnap egy kósza szél még sikongva énekelt,
Hogy hímes mezőkön bandukolva járok,
Mámoros volt az éj s az örömpohár betelt;
Phrinével forró nászban lelkem egybekelt.

De jött a hajnal s a szurokfáklyák sercegve kigyultak
És lefelé fordítva égtek a homályban,
A pernyék a szerelem hült Cézárára hulltak
S a bűnös asszony cselédei sírva leborultak.

Húgocskámnak küldöm . . .

ÚJRA ÚTRAKÉL A VÁNDOR.

Én is voltam vidám vándor,

Bandukoltam gondtalan.
Kis pipacsszemek ígéztek ;
Nagy, sötét szemembe néztek
S elsuhantak nyomtalan.

(Otthonába tért a vándor.)

Messze tűntek a hegyek.
Víg nótákat énekeltem,
Nagy mezőkön jártam, keltem.
Útra többé nem megyek.

(Ablakán kinéz a vándor.)

Julius van, vér-varázs.
Szerteszét, amerre látok,
Búzaföld, vörös virágok.
Hajnal égen rőt parázs.

(Most botot bicskáz a vándor.)

Hátizsák a hátamon.
Mégis, mégis útraválok.
Kulcsaimmal mit csinálók?
Tómanónak átadom.

(Újra útrakél a vándor)

Egy kis, kék búzavirág
Rámtekint és leszakasztom
Kalapom mellé akasztom.
Nékem babszem a világ!

(Vígán bandukol a vándor.)

NYÁRVÉGE VOLT.

A tó vizén lopózik át a Hold,
A nádak alján meglapúlt az Este.
De a türelmes Hold im megkereste.
Ilyen szép, csintalan nyár sohse volt.

(Valaha víg szatírsereggel még
Tapodtam ezt a földet. Erre jártam.
A pajkos, fürdőző nimfákra vártam . . .)
Különös alkonyt vérez fenn az ég.

A parton állok halkan hív a tó.
Egy inda húz, gyökér-kigyók gyűrűznek.
A hinár ittmaraszt, a vágyak űznek.
A tengerszem kék tükre biztató.

A tengerszem vigyázó viztükör,
Vagy éber óriásszemhez hasonlít.
A testem hűs habok között elomlik,
Sok parti alga életemre tör.

Csapdát hiába állít ellenem
A moszat, úgyis törnek már a gáncsok,
Valahol szétpattantak már a háncsok.
Az akarás lidérce mellemen.

Roppant vizek felé unszol a tó.
Ha lávát rejt az Etna torkos odva,
Úgy bennem az vonaglik háborogva,
Mint visszafojtott, régi riadó.

Feloldozom a rőzségátakat.
— A szél a rétek gőzét errehozza . . .
Egy húsoskelyhű sárga vízirózsa
Nagy, meztelen mellemre rátapad.

S a mélybe húz. Úgy érzem, mintha csak
Halálos, bűnös, nyári álom volna.
Elmerülök hörögve, fuldokolva,
Fejem felett a víz-ár összezsap.

Egy pillanat — és holtan fekszem én.
A vadvirágok búcsut intnek nékem.
Harangvirág fog tündökölni kéken
Szemem megtört, ezüstös tengerén.

SZONETT.

Egy régi, rozsdasárga ajtó,
Lelkemben hirtelen kipattan.
Csodálatos, csillaghullajtó,
Novemberi, nagy pitymallat van.

Jőjj kedvesem a kertbe, régen
Ilyenkor alkonyt sirt az égbolt.
Nini egy meteor az égen
Most villan át, úgy-e de szép volt?

Mire gondoltál drága gyermek ?
Látod fenn azt a csillagot,
Hiába hívják Jupiternek,

Ő is bohó és kacagott.
És kacagott az ég felettünk,
Te is nevettél, mind nevettünk.

LEVÉLNEK SZÁNOM.

Ma verset írok. Ingó-ringó
Hullámvonal, sok kacsaringó.
Betűt vetek a papíron.

Tik-tak, sunyin ketyeg az óra,
Útat tör egy mély metafora
A makulátlan papíron.

Vajjon megérted, mit beszélek?
A szó fakóra válik, félek,
A szintelen, nagy papíron.

A táncok téged bálba visznek,
Nekem már a táncok se hisznek,
Elbúsongok a papíron.

Lassacskán tűnnek el a táncok,
Felsírnak benned a románcok,
Lelkedben és a papíron.

Valaki itt volt. Elment. Várok.
Házalnak bennem a kúfárok.
A betű fáj a papíron.

Elindultunk, de visszatérünk.
Kis Húgocskám úgy e elférünk
A kunyhóban, a papíron?

Mikor a szent küszöbhez érünk,
Lobogva felpeszeg a vérünk
Kigyúl a rím a papíron.

És összenézünk mind a ketten,
Felujjongunk eszeveszetten
A papíron, a papíron.

Valamit véletlen elejtünk,
Mit otthagynak, mit ottfelejtünk
A grádicson, a papíron.

Ősz lesz, a darvak húznak éket,
Ketten keressük a meséket
A szívben és a papíron.

De ami még valótlan álom,
Kettesben holnap megtalálom
A diadalmas papíron.

Ezt a szerelmes, nagy „Miért?”-et
Így pántlikázom fel ma érted
A lágy, zizergő papíron.

Milyen a szent kőzapházunk?
Lobozva leghéjaz a vérték
Kivált a him a papnón.

Ez a szentházunk mind a kellen
Feltűnőnk szentkezésein
A papnón a papnón.

Válsam! véletlen elegend
Működésünk től ottléteink
A kőzapház a papnón.

Onk a szent kőzapházunk
Kellen kőzapház a papnón
A szent kőzapház a papnón.

De amik a szent kőzapházunk
Kellen kőzapház a papnón
A szent kőzapház a papnón.

Ez a szent kőzapházunk
Kellen kőzapház a papnón
A szent kőzapház a papnón.

Válsam! véletlen elegend
Működésünk től ottléteink
A kőzapház a papnón.

Onk a szent kőzapházunk
Kellen kőzapház a papnón
A szent kőzapház a papnón.

De amik a szent kőzapházunk
Kellen kőzapház a papnón
A szent kőzapház a papnón.

Ez a szent kőzapházunk
Kellen kőzapház a papnón
A szent kőzapház a papnón.

Válsam! véletlen elegend
Működésünk től ottléteink
A kőzapház a papnón.

ÓNARCHÉP

Ez én vagyok. — Én az énki
Húszéves: borsók Nagy szavak
Sokféle görögül és latin,
Melyet ismerlek és tudok.

Amennyi egy másik ember.

Húszéves arcom.

Ez én vagyok: egy ember.

Az énki: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.

Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.

Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.

Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.
Ez én vagyok: én vagyok.

Hisztesz arcom.

ÖNARCKÉP.

Ez én vagyok : — Fürtök között
Húszéves homlok Nagy szemek
Fekete gyöngyöt örzenek,
Melyet istenkéz ötvözött.

Arcomon egy vonás talán
Örök japán-mosolyba fult :
Nipponban szerelemre gyúlt
Száz év előtt egy ősapám.

A holtak árnya közelít,
Fülemben ősi himnuszok.
Eremben szittyavér buzog ;
Kóbor, keleti tűz hevít.

Én Párizsom : Ó-Ithaka,
Élek-halok a multadért !
— Testemen láthatatlan vért,
Orromban pézsma illata.

Szivemben réghunyt nap ragyog,
Agyamban alvó virtusok ;
Fanyar, kesergő ritmusok,
Pillámon gond. — Ez én vagyok.

És mégis mindez még hamis,
Mert ajkam több titokra vár.
Az ajkam büszke, néma zár,
Mint egy gizehi piramis.

EVOLUTIÓ.

Feleuton
visszanézek
megcsodálnak
ezredévek.
Mint talányos
hieroglif
messzi multam
úgy ragyog.

Merre jártam,
merre mentem,
rajta van egy
pergamenten.
Bár irombán
van beírva,
kibetüzöm.
valahogy.

Szilur-korszak,
ős csodálat,
voltam kúszó
csiga-állat,
vizisikló,
szárnyas, emlős,
majomember,
fürgé Pán,

Aztán jönnek
rendre, rendre ;
Homér, Dante,
Ady Endre.
Életemnek
egy atomja
tudom egykor
bennük élt.

Most a lelkem
sziklakatlan,
új csirát rejt
öntudatlan.
Két szemem a
ködbe réved
biztos révet
sohse lát.

Így idézem
fel a multat,
hej azok rég
elvonultak !
. . . és egy ódon
pergamentre
hull a könnyem
csendesesen.

Feleúton
visszanézek,
megcsodálnak
ezredévek,
mint talányos
hieroglif
ragyog a mult
Evoé !

DIADALMAS ZONGORA.

Mikor az est tüze pereg,
Fáradt fejem lehajtom,
Mikor mindenki szendereg
Zörgetnek kinn az ajtón.

Álmom elül, nincs több titok,
Riadvá ébredek fel.
Felöltözöm, ajtót nyitok
Rossz, réveteg kezekkel.

Vár rám egy furcsa árny-alak
És így szól siri hangon :
Húszezer évig vártalak,
Nincs nótám, dithirambom.

Tilinkóm régen elrepedt,
Nem volt, ki mást faragjon,
Szívem a dal után epedt,
S nem volt, mi nyugtot adjon.

Pásztor pajtásom, jőjj velem,
A nap mindjárt feltámad,
A tó parton sok nád terem,
Faragd meg furulyámat.

És szólok én : Kövér gyepen
Sok szép nimfát oroztunk
Egy bűnös bacchus ünnepen
Szilaj kedvvel boroztunk.

De aztán elhalt a berek,
Borozni elfeledtem,
Nimfát rabolni nem merek,
Mióta ember lettem.

Símára durvult két kezem,
Sípót rég nem faragtam,
Ha most faragok, vétkezem ;
Lelkemet rég eladtam.

Egykor ujjammal szaporán
Kezeltem fuvolámat,
Most öblöshangú zongorán
Csalok ki minden vágyat.

És felnyitóm a zongorát,
Harsány szonáta szárnyán
Megülöm multam nagy torát
Búsongva évek árnyán.

Kinn északi szél hegedül,
Panaszkodnak a kertek —
És mégis egyes-egyedül
Tartok komor koncertet.

Egyedül vagyok, nincs kivel
Bánatomat megosszam.
Barátomat dac tölti el ;
Helyéből meg se moccan.

Merész beethoveni futam . . .
Némán sülyed magába.
Egy végakkord — és elsuhan
A párás éjszakába.

HALHATATLANSÁG.

Vagyok érző, busongó ideg-ember.
A földhöz szítok minden idegessel.

Minden rajongás, ami bennem árad,
Már ősidőktől földben, fűben szárad.

Földből formálta Isten Ádám testét;
Oh drága föld, oh bársonybarna festék.

Az őstalajjal lelkemet befestem,
Az őstalaj táplálja törpe testem.

Ha szénaillat gőze száll az estben,
A vágyak árja buggyan tüzesebben,

Szivem minden szerelmes dobbanása
A humusz-szivverésnek gyöngé mása.

Az anyaföldben régholt lelkek élnek,
A korhadt fák is ő róluk mesélnek.

Az öreg fák sok ősi titkot tudnak.
Gyökerekkel gyűrűzve földbe fúrnak.

Száz csodát rejt a föld morajló mélye,
Arról susog a lomb, az erdő széle.

Megértem, mit beszél a szél. Te élő
Természet, öreg Andersen mesélő.

Te mesekaput nyitsz ki lopva, halkan,
Meleg öledben némul el az ajkam.

Elaltatsz és a földre fektetsz nyomban,
S csak századok multán kelek fel onnan.

Felébredek ős testtel, idegennel ;
Leszek megintlen érző ideg-ember.

HÚSZÉVES ARCOM.

Emlékszem kisgyerek koromban
Megejtett egy különös éposz.
Homér, Horatius és Nepos,
Kiket immár nem ismerek
Istenekként vallám magamnak.

Én is voltam latin poéta,
Az átriumban énekeltem,
Tuba riadt az Alpeseekben
És dúdörös, nagy homlokom
Meglékelték az elefántok.

Azlán olajfa törzse rejtett.
Rómában már Petrarca voltam
Köves uccákon kóboroltam.
A Capitolium fehér
Oltárán égtek a szonettek.

Sajgó kristálycsoda a lelkem ;
Az évek csiszolnak, faragnak
Prizmát a messzi sugaraknak.
A napsugár, a holdsugár
S a Sziriusz kék fénye bennem.

A koponyámba fúr a Kozmosz.
Sok ezeréves mult megettem,
A jelen : itt foszlik felettem.
A bibliám : Kassák-kötet.
A két szemem : szinképelemző.

Van kedvesem : pajkos gyereklány.
Barátom : egy bolond kubista.
És hosszú, hosszú még a lista ...
Szegény agyonhajszolt magam.
Vígán cipel egy nagy keresztet.

FALUSI HANGULATBAN.

Hej a város messze üldözött !
Buksifejű, borzas, dültfalú
Házikóraj ez a kis falú.
Vadvirágos parton fű között
Egy kis ablak kandin kinevet
Pajkos a tó, visszainteget.

Szőke dombok, csermely, iszalag
Hőség, a nap is csak ögyeleg.
Köves úton kocsi közeleg.
Egy gyerek az útra kiszalad.
Füben fekszem, várok valakit.
(Zöld a szeme, mint a malachit.)

Senki sem jön. Csendes a csalit
Ismeretlen, bántó bú hat át.
Beszívom a rétek illatát.
Dajka a föld ; lágyan andalít.
Humus zadta illat-életem
Így szárnyal ma át az életen.

KIEMELTÉK A GÁLYÁT.

I.

Korállos, kékes Adriának
Gyors hajjain kalózok járnak,
A százipátú, robogó
Gályán libeg a lobogó;
Tüzön, vizen keresztül gázló
Halálfejes, fekete zászló.

Gyorsröplű gálya rejti őket.
Kifosztják a kereskedőket.
Hiába hoznak szőnyeget,
Jaffából szolga-könnyeget.
Bengália hiába ontott
Kávét, kölest, elefántcsontot.

Kina hiába adta selymét,
Hiába hoznak drága kelmét,
Szantálfát, szerecsendiót,
Arábiából indigót.
A rőt arany hiába lázít,
Vér fürdeti meg rózsafáit.

II.

Valentino sem holmi sajka.
Velencei vitézek rajta.
A hajóhídon katonák
Fújnak vitézi harsonát.
Farán szigony van, háromágú,
Fedélzetén iromba ágyú.

Verőfényes, szeles tavasszal
Találkoztak és ősi daccal
Egymásra nézett két titán,
Parancsot oszt a kapitány
Snyomban ropogtak a rézágyúk,
Véres volt a találkozásuk,

Bömbölt a gálya és a tenger
És ölt az ágyú, ölt az ember.
Segítség! Jaj segítsetek!
Segítség! Nem segíthetek!
Bömbölt a matrózok hurrája:
Vittoria, sülyed a gálya!

III.

Századok multán kapzsi dalmát
Búvárok a tenger nyugalját
Fel-felverik. Riogva rút
Aknák merülnek, gőzdaruk.
Kiemelik új vízi hordák
A patinás, nagy gálya-bordát.

Vésők, fúrók, fűrészek dúlnak.
Otromba kalapácsok hullnak,
A lelkem kozmikus toboz,
Ezer magot hullajt, poroz.
Parányi lények haldokolnak,
Nagy temető lesz itt maholnap.

Új mélységek felé az élet
Most ível át. Száz évet élek
Egy perc alatt; egy századot.
Hová tűnnek a századok,
Ha győztesként, csodák-csodája
Megtintlen elmerül a gálya?

IV.

Antennaként feszül a lelkem,
Ideghálózta agytekercsen
Finom jeleket észlelek.
Megvillannak a vészjelek.
S. O. S. . . . S. O. S. . . . S. O. S.
Tudom utolsó riadó ez!

Otromba kalapácsok hullnak,
Vésők, fúrók, fűrészek dülnek.
Elszántan küzd egy anyapók,
Fetrengenek a polipok.
Kagylók, csigák a gépek hátán...
...S. O. S. ... S. ..., és győz a Sátán.

Én bús sírásó, parton állok.
Rákok, csigák, kagylók, korálok
Szétzúzva lábaim alatt.
Csak még egy röpke pillanat
És győztesként, csodák csodája.
Örökre elmerül a gálya!

ÍGY VALLATOM MAGAMAT.

Mint kisgyerek minek örültem?
Ha este krumplicukrot kaptam.
(Emlékszem végtelen örömmel
Egyszer a széklábát faragtam.)

Mikor voltam elégedett én?
Ha volt játékom egyre-másra.
(Emlékszem egy kis ablaktáblát
Bezúztam az első dobásra.)

Mikor voltam büszke magamra?
Mikor első nadrágom kaptam.
(Emlékszem jól, még aznap este
Titokban itt-ott újra szabtam.)

Mint iskolás mikor ujjongtam?
Ha levizsgáztam jó jegyekkel.
(Emlékszem az öreg professzort
Lerajzoltam számárfülekkel.)

Emlékszem még az első bálra?
Oh de csodás volt, nem feledtem,
(Emlékszem jól, azon az éjjel
A Göncöl átsiklott felettem.)

Volt nékem is diákszerelmem ?
Virágot vittem este, reggel.
(Emlékszem Ady Endrét bújtam
Mély áhitattal, türelemmel.)

Volt bűm, örömöm és szerelmem,
Gyökérző, mély hitem elég.
(Fehérkalácsos gyermekévek,
Miért nem jösztek vissza még ?)

A kezem: titulusa

Volt nékem is diákszerelmem?
Vágyog világra este, reggel
Emlékszem Ády Endréről bálra
Mely éhséggel, tündéllyel
Volt bűn, önmérem és szerelmem
Gyönyör, mely bűnön él
Emlékszem gyönyörűre
Mint nem jöttél vissza még?

KY VALLATOM MAGAMAT

Mint legyerelek minél előbb?
Ha egy krumpliságon áll
Emlékszem a szőlőre
Emlékszem a szőlőre

Ha volt ideje nekem
Ha volt ideje nekem
Emlékszem egy kis idejére
Emlékszem az első idejére

Mint voltam bűnösnek
Mint voltam bűnösnek
Emlékszem a bűnösnek
Emlékszem a bűnösnek

Mint akadt nekem utángyermek?
Ha legyerelek is legyerelek
Emlékszem az utángyermek
Emlékszem az utángyermek

Emlékszem még az első bálra?
Ha ismétlődik val, nem bálra
Emlékszem a bálra
A bálra bálra bálra

LOMBHULLATÓ NYÁK

A festem: lilalomfa.

Kajánról a liliom, ábrándom, liliom, lilom,
A jümm-tomok között meztelen lilomok,
Hullnak a kertben a zöldek lombok.

Korán levettem a szomszédok
Rezmásként az önyöd búzába, kőre,
Oda a hajdani virágok, kőre,
Hullnak a kertben a zöldek lombok.

A liliom a levele leperget, kőre,
Drága kőre hullnak a liliomok,
Szívemhez nőnek a liliomok,
Hullnak a kertben a zöldek lombok.

Nyár van, ilyenkor határvíz a lombok az élet,
A nap alatt a liliomok, kőre,
A mező virágokai megállnak a dombok,
Hullnak a kertben a zöldek lombok.

Hullnak zokogva, mélyre a liliomok,
Tán egy kőbe, a liliomok, kőre,
Liliomok a liliomok, kőre,
Fűre, életre, dalt: drága kőre lombok.

A testem: Mafompa.

LOMBHULLATÓ NYÁR.

Nagy, néma termek üvegablakán kinézek.
Nyár van, ilyenkor hint a nap a földre mézet.
Keselyű szárnnyal szívemre szállnak a gondok.
Hullnak a kertben a zöldelő lombok.

És följajong szívemben száz szordinós ütem,
Rajzó raj a lelkem, ábrándom, tervem, hitem,
A remény-romok között messzire bolyongok.
Hullnak a kertben a zöldelő lombok.

Karcsú tervtornyaimat a sors elseperte.
Reámszakadt az önvád emésztő keserve.
Oda a hajdani vágyak, keleti gondok.
Hullnak a kertben a zöldelő lombok.

A fákról a levél lepereg. Kicsi kertem,
Drága kicsi hajlék, a fákat én neveltem.
Szívemhez nőttek a fák, a szomszédos dombok.
Hullnak a kertben a zöldelő lombok.

Nyár van. Ilyenkor harsogva tombol az élet.
A nap arany-áradata perzselve éget.
A mezei virágokat megszállják a dongók.
Hullnak a kerben a zöldelő lombok.

Hullnak zokogva, mióta a táj felvirradt,
Tán egy leheletnyi, gyöngé éji dér miatt.
Lebunkózott a Bánat, döngnek a dorongok ...
Fájó éltem dalai; drága kicsi lombok.

ÖNALKOTTA UTAMRÓL LETÉRTEM.

Hajnal hasad sziszegve hív a hámor.
Jaj annak, ki a nagy útról letért.
Ime a lét: vak ösztön, munka, mámor,
Fogamzás és szülés új életért.

A kohótüz lelkembe sebet éget,
A szijjak szilaj gúnyt üznek velem.
Fáj a robot, vágyom a messzeséget
Emészt a gond, a fáradt félelelem.

Engem minden közelség megsebezhet,
A vágyat úgy őrzöm, mint szent ereklyét.
De boldog az, ki tengeren evezhet

S csodálhatja a déli ég Keresztjét.
Vezeklem, de az új ígét nem értem,
Mert önalkotta útamról letértem.

Nagy, teli hang van a színpadon.
Alkalmat biztosítanak a szél.
Szépegek lenn a színpadon.
Jón a kezvelen Töl.

A távollátó látnokok holtat hoznak
S an aldom az ismét, hogy élők
Krisztusapostolom színpadon áldom
A Tölnek.

OLIMPIÁSZ.

Üvölt a nép, dübörg a stádion.
Nagy verseny ez, győzni, vagy halni kell.
Futunk. A cél még messze van bizony,
De acél-izmunk sohse lankad el.

Nagy verseny ez, mi elszánt emberek
A célszallagot lessük szüntelen.
Gyorsan suhannak el a méterek,
Mint esztendők egy ember életen.

(Tán állunk és csak a vidék rohan.)
A célszallagot fürkészi szemünk.
Futunk. A cél még messze biztosan,
De azért egy percig se csüggedünk.

Üvölt a nép, visszhangja messze cseng.
Riad távolról harsogó zene.
A homályos horizonton dereng
A futók csapzott, szürke serege.

Sovány, vigyorgó, sárga csont-alak
Leghátul kacagva, kullogva fut.
A leggyorsabban mégis ő halad,
A vad finisben biztos révbe jut.

A marathont ő birja egyedül.
Érettünk száz fehér ravatal áll.
Futunk rohanva, rendületlenül
S győztes „voilà”-t harsog a Halál.

A TÉL MEGÉRKEZÉSE.

Hegyeknek ormán álltam ferde sikban.
Száguldott száz expresszvonat velem.
Szorongó érzését a félelemnek
Nem érzem.

És most, hogy alattam tenger viharzik,
Üvölt sok áldott, átkozott elem,
Úgy érzem messze iramlott el innen
A félelem.

Dacos, nagy harcos voltam én,
Erőt, aranyat már nem spórolok.
Ha jön a Tél, egy hideg hajnalon
Behódolok.

Most látom : kába volt a küzdelem.
Vad inkaként imádtam a napot.
Hideg a testem és a lelkem,
Beteg vagyok.

Csupán üvegkoporsóm csiszolom.
Kinn lombtalan fák nyögve hajladoznak.
A rabság nehéz álma águkon
S bűt harmatoznak.

Nagy, téli harc van újra készülöben.
Ajtómon besiránkozik a szél.
Szepegnek fenn a szöke csillagok ;
Jön a kegyetlen Tél.

A távolból fáklyások holtat hoznak
S én áldom az Istent, hogy élek.
Kristálykoporsóm csöndben átadom
A Télnek.

A TESTEM: TILALOMFA.

A százados fák új időkre várnak.
Tavas van, mégis trónol az avar.
A városokban bábeli zavar,
Haleluja sok éhes dögmadárnak!

A brahma bennszülöttek hajbókolnak
A részegajkú harcosok körül.
Ma mámorában mindenki örül,
Sok forró könnyet hullat majd a Holnap.

Ki vívja itt tusás, kegyetlen harcát?
Apokalipszis négy lovassa fut.
(Rémülten zárok el ajtót, kaput)
Valahol meggyalázták Heine arcát.

Benaresben még trágár dalt daloltak,
Az ifjú Voltak itt már istenek.
Eszelős, zöldtaláros gyászmenet
Bakó elé viszi Adyt, a holtat.

Sokan egy furcsa jelre megremegnek.
A testem: tilalomfa szembe száll.
Rcmok között egyetlen rózsaszál,
Ím ellen áll egy vészes fergetegnek.

ÚTRAKÉSZEN.

Mikor lepszöttebb lesz az Éj,
Mikor a csillagok felhőbundákba bújnak,
Mikor kialszik minden büszke fárász,
Mikor sípolva a gyárok összebúgnak,
Aeroplánommal halkan útraválok
S nekivágok az ismeretlen Útnak.

Ha letűnik minden fény az égről
Ami eddig csak az én lelkemből áradt,
Ha torkomon fájva megdermed a Dal,
Ha a robotban két karom kifárad,
Vajjon milyen tónusokban fogja
Elzengeni himnuszát a Bánat?

Ma még lüktetve forr bennem a vér
És álmaimban zöld mezőkön járok.
Ha rámszakad az éj morajló mélye
Hová tűnnek a napsugaras álmok?
Hol lesz a Van és hol lesz majd a Holnap
És hol lesznek köztük a határok?

Az alkonyég bíborban ég s lohol felém az Éj.
Úzi a multat; mulik a nap. Megyek
Megnyergelem pompás légi paripámat,
Ha jön az éjszaka, még búcsút sem veszek.
Fekete Madaram, ma éjjel útraválunk
S a nagy, sötét Semmiben elveszek.

VÁROK VALAKIT.

A város nagy és néma, elhagyott.
Idegen egyedül én vagyok.
Várok valakit.

A házak sárga gyászban állnak,
A tornyok figyelve vigyáznak,
Várnak valamit.

A tér- és a sok uccasivatag
Örült chaossa el- és elragad.
Árad a gond és a gúny.

A város mély álomban szendereg.
A holdsugár az aszfaltra pereg
S lelkembe rója szürke bélyegét.

Oh hol a vég e holdas éjjelen ?
És ez az éj miért oly végtelen
És mért oly szomorú ?

És a ma még miért a tegnapi ?
Még messze jár a vándor Valaki,
Krisztussa a Szónak.

A házak sárga gyászban állanak,
A toronyórák összekonganak,
A távol visszasír :

Bim . . . bam . . . bum . . . és újra visszazengi
Bim... bam... bum... ma se jön újra senki...
A hold befordul s csöndes éjt kíván.

ALPORKON.

Szélzón, csodás felhő hazák
Az alk kerekét körülvevő
A kőmunkák által körülvéve
A kőmunkák által körülvéve

Pásztor Ágnes balladája.

Édesen ezek is leírva
Hódolat a nagy pán vezérnek.

Édesen ezek is leírva
Hódolat a nagy pán vezérnek.
Nem az a nagy pán vezérnek.

Csak a fenyőből a nagy hódolat
Hódolat a nagy pán vezérnek.
Hódolat a nagy pán vezérnek.

VÁROK VALAKIT.

A város nagy és népsűrű, alacsony.
Minden szívdobogó, minden
Város valakit.

A város szíve, a város szíve,
A város szíve, a város szíve,
Város valakit.

Pastor Agnes halálánál
Város valakit.

A város szíve, a város szíve,
A város szíve, a város szíve,
Város valakit.

Oh, hol a város szíve?
Es ez a város szíve?
Es ez a város szíve?

Es a város szíve, a város szíve,
Még mindig a város szíve,
Krisztus a város szíve.

A város szíve, a város szíve,
A város szíve, a város szíve,
Város valakit.

Hát a város szíve, a város szíve,
Hát a város szíve, a város szíve,
A város szíve, a város szíve.

ALPOKON.

Szélszórt, csöndes falusi házak.
Az utak kerteket köröznek.
A kémények füstöt pipáznak.
A legények vígan söröznek.

Ez itt az Alpesek világa.
Az izmos csúcsok égig érnek,
Hajdan ezek is leigázva
Hódoltak a nagy pún vezérnek.

Most csönd honol a sok hegy alszik.
Békés bajorok laknak itten.
Némán susogó erdeikben,

Csak a favágók zaja hallszik.
Hollá-ri-ó-ri-rá-ri-ó...
Itt élni szép, itt halni jó.

SZERENÁD.

Hajnal lován üget az éj,
Belesápad a hold-taréj.
Hol véget ér a végtelen
A Nagy-Szekér most elpihen.

A vén Ijjász is elterül
És mély álomba szenderül.
Az Antaresz a déli ég
Topáz mécsese is kiég.

Igy tűnnek el a csillagok,
Csak még a szép Vénusz ragyog.
Ezüst lepelbe öltözött
S kikandikál a fák között

Tán tengeren bolyong a nap;
A házikók még alszanak.
Még egy-egy messzi csalogány
Dalol az éj szent alkonyán.

A hajnal első éltető
Tüzére vár a temető.
Szellő ered, a lomb susog
Cimbalmoznak a cédrusok.

Korán kel a cigánygyerek.
Vidám, sikongó hadsereg
Összefogózva, meztelen
Vad táncot járnak esztelen.

A csöppke rajkó így örül
Ugrándozik a ház körül.
A gyöngy-harmat, ha lepereg
Ezüstös gyepen hentereg.

Hajnal lován üget az éj,
El-elsápad a hold-taréj.
Hol véget ér a végtelen
A tűzkorong im megjelen.

És elmerülnek a hegyek:
A hegytetőre csörtetek.
Kitárt karokkal áldom itt
A szőke nap futárait,

JÓKAI MÓR CENTENNÁRIUMÁRA.

Tán február volt, zúzmarás, hideg tél.
Ringó bölcsőben álmodott a gyermek.
Csöndes gyerekkor, küzdés és szerelmek,
Dicsőség, aggság, aztán elpihentél.

Úgy éltél, mint a magvető parasztok,
Kik az alvó csirákat szerteszórják.
Vetésed dúvadak el nem tiporják,
Minden mag szinarany kalászt fakasztott.

Vetés közé, ha kósza fürjek bújtak,
Éber szemmel te örködtél felettük,
A multakat könnyelműn elfeledtük,
De soraid nyomán im felújultak.

Ős humorod anekdotázó szádon
Egy szebb, egy boldogabb világba kábít,
Fehér fénnel előttünk úgy világít,
Mint bűvös bolygók téli éjszakákon.

Szellemed gyűrűs, büszke bátyakatlan,
Nem patinás, mohabelepte várrom.
Száz éve szülte mesterét Komárom,
Száz éve téged, drága halhatatlan.

Nagy szellemed túl él minden határon,
Nem ismer sem közelt, sem messzeséget.
Fantáziád tüze szívünkbe éget
És elragad szárnyas, öreg batáron.

Homályos, messzi multba szédítsz minket,
Erdély aranykorát fel-felidézve
Elvonul Apafi sok jó vitéze
És megcsodáljuk harcos őseinket.

A márciusi mult tűnik fel újra:
Egyenlőség, Testvériség, Szabadság!
Divatjamult, üres frázis manapság,
Mit százezrek éltettek lángra gyúlva.

Elalszunk egy romantikus regénnyel
És álmodunk a régletűnt időkről,
A krinolinos, bájosarcú nőkről,
Vagy koccintunk kérges kuruc legénnyel.

Olykor szívünk Kárpátiakért dobban,
S virtuskodunk vidáman az öreggel.
Fáradtan ébredünk fel másnap reggel,
Szemünkben nagy mesék mécsesse lobban.

Nyugtalan tűzben ég ott fényes nappal,
S elpislog egy álmatlan éjszakáig.
— Im összegyűlnek késő unokáid,
Hogy ünnepeljenek meg áhitattal.

A februári ég setét, borongó,
Harang se csendül nem riognak ágyúk.
De glóriás emléked sírva áldjuk,
Százéves Jókai, nagy mesemondó.

PÁSZTOR ÁGNES BALLADÁJA.

Vedd a kendőm Agnes édes, más jószágom lásd alig van,
Vedd jeléül, hogy szeretlek holtomiglan, holtodiglan.

Jegykendődet Estók lelkem mindhalálig féltve rejtem,
Testem, lelkem átok érje, ha szerelmem elfelejtem.

(Hirdeti a pap is őket hétről-hétre, szebbnél-szebben.
Rajta lányok gyöngyvirágot szedjete a tölgyesekben.)

Színed előtt megjelentem Báthoryak büszke sarja,
Megjelentem trónusodnál, mért hivattál Gábor vajda ?

Szép leányom Pásztor Ágnes szerelmednek mi az ára ?
Friss a combod, tűz a melled, légy enyém egy éjszakára.

Szavaidnak hallatára megdőbbsen a józan elme,
Vőlegényem van nekem már Erdélyország fejedelme.

Nincsen néked vőlegényed, szolga ő, az én jobbágyom,
Úrvagyok, halld hát parancsom: szűz menyasszonycsókod vágyom.

Nincsen csókom, nincsen csipőm, nincs szívbontó, új szerelmem,
Csókjaimat másnak nyújtom én nagyságos fejedelmem.

Pajkos pórlány felcsigázod vágyaimat, ezer átok !
Megbűnhödtök mind a ketten, pártos lelkek halál rátok !

Addj kegyelmet kedvesemnek, mért bűnhődjék én miattam,
Életem már úgyse élet, neked adom... neked adtam...

(Testét-lelkét felkínálta valahol egy szép menyasszony,
Hogyha meghalsz Pásztor Ágnes, az se lesz, ki elsirasson.)

Jó gyűrűsöm édes Estók, jól tudom, hogy vétkes voltam,
Mégis minden szennyes csókban, ölelésben rád gondoltam.

Gondolatban is gyaláztál, hő szerelmem eltiportad,
Mátkaságod szép füzérét, hogy letépted szerteszórtad.

Ki tud védő gátat vonni fékevesztett, dúló árnak?
Nádszál-testem megbicsaklott, gyöngye lelkek lám így járnak.

Más bűnösnek megbocsájtok, hogyha vétkét szánja-bánja,
De te távozz döllyfös Ágnes, nagyuraknak céda lánya.

(Merre mentél Pásztor Ágnes, kósza szellők hirt se hoznak,
Ablakodban rozmaringok és muskátlik hervadoznak.)

KELETI DAL.

Ozmán szultán birodalma
Oh de gazdag tartomány,
Ott terem sok édes alma,
Dinnye, illatos dohány.

Ott a füge, zölden függve,
Lombos fákról lekacag.
Nagy mezőkön elterülve
Kávécsérjék állanak.

Vizek alján rizs csirázik,
Dombok alján széllő nő,
Zöld pataokban kender ázik,
Arany selymet pille sző.

Városokban szerte-széjjel
Ezer mecset integet,
Vén anyókák hosszú éjjel
Szőnek szmírnaszőnyeget.

Sárga máknak drága nedvét
Összegyűjtik vedrivel
Bosszús basák komor kedvét
Mákonymámor űzi el.

Háremhölgyek lágy ölében
Édes álom édesebb.
Nem fekete, mint az ében,
Fénylő napnál fényesebb.

Ott az alkony lila nyilat
Küld, ha a nap estbe visz.
Száll a sűrű ámbra illat,
Rizspor, rózsza, rózsavíz...

Márványkádakban fürödnek
Pompás hölgyek — meztelen.
Négerszolgák ott sűrögnek,
Ott forognak nesztelen

Ha az est már szurkot csorgat,
Kihal rendre a világ.
Örült nászban összeforrnak
Sámsonok és Delilák.

Kelet bűbájos varázsa:
Bűvös nappal, bűnös éj.
Égi élet földi mása:
Földi élet, égi kéj.

ÉNEK A HOLDRÓL.

Az izmos Úr kilökte
Rossz fiát réges-régen.
Azóta fenn az égen
Döcögve jár a Hold.

Öreg apját meglopta,
Vén bátyját megcsúfolta.
Éjeken át azóta
Bujkálva jár a Hold.

Ne higgy neki szerelmes,
Téged is megcsal újra.
Sötétben, ködbe bújva;
Orozva jár a Hold.

Kacag ott fenn az égen,
Kárörvendő pofával.
Fogatlan, sárga szájjal
Vigyorog ránk a Hold.

Az uccán is szaladgál,
Szemében vak „szeretsz?” ül.
Minden résen keresztül
Bekandikál a Hold.

Hogyha asszonyra bukkan,
Szemeivel megejti.
Szerelmét ottfelejt
Harmincnapig a Hold.

Az ablakon bemászik,
Kiissza borainkat.
És részegen kacsintgat
Az égről ránk a Hold.

Dohos falak közt bujkál,
Olt ver tanyát magának.
Barátja a Halálnak;
Hatalmas úr, a Hold.

Ha dúlnak véres harcok,
Trónol az ürnék mélyén.
A győzelem estéjén
Vörösen kél a Hold.

Üszkös romokon gázol,
Itatja vad szeszélyét:
Az áldozatok vérét
Habzsolja fel a Hold.

Gyémánttüzű, csodás fény,
Hídeg, eleven máglya
Te vagy az éj királya,
Gonosz, hatalmas Hold.

KARÁCSONYSZOMBATI TÖRTÉNET.

Ma reggel nyomokra bukkantam a hóban.
Tél van és mégis tolvajok járnak a kertben.
Kíváncsi voltam a nyomok merre vezetnek,
Elindultam hát a frissen taposott ösvény nyomában.

A nyomok ablakaim elé nyúltak, hol délcegen
Fiatal, karcsú fenyők büszkélkedtek hosszú sorokban.
Oh, de elszomorodtam, midőn közülük az egyik
Kimetszve, csonka törzzsel, bénán előmbe meredt.

Istenem, gondoltam, még mindég be barbár az ember.
Alkot és ront. Üti, veri a gyöngét.
Tüzes vassal sebeket éget eleven testen.
Sanyargatja azokat, kiket már úgys eléggé sujt az élet.

De aztán gondoltam, itt a karácsony.
Istenem régen én is de vártam az anyalt.
És hozott is mindig puskát, csákót, trombitát, falovat
És volt ragyogó, csodás karácsonyfám.

Kivágták az éjjel az egyik zöldelő fát.
Biztosan valahol gyermekcsapat veszi körül ma este.
Boldogan bámulják a díszített, csillogó csodát.
Valahol biztosan boldogan töltik az estét.

Gondolatokba merülve ballagtam a hóban.
Egyszerre csak az öreg szolga toppant elé.
— Urfi instálom — csöndesen kezdte beszédét,
— Valaki bétolvajkodott az éjjel a kertbe.

— Jaj de vétek, hogy azt a szép, fiatal fát kinyesték.
Biz' Isten előteremtem az átkozott tolvajt, ha addig is élek.
— Hagyja öreg, ne bántsa, meg se találná, — mondtam,
— Én vágtam ki ma reggel, már nap se sütött a szobámba.

ELÉGIA.

A szépet kerested
Te lesbosi lány,
Most fagyos talány
Szürke szobortested.

Sejtelmes nászadalod
Palára írtad,
Könnyekbe sítad,
Tán most is fájlalod.

Vágyaid kihültek,
Győzött az álnok.
Nem látott álmok
Sorai elültek.

Szerelem, diadal,
Élet elhagyott,
Torkodra fagyott
A mithosz és a dal.

Jöhet a nagy hideg.
Jöhet a nyár is
Almáját Páris
Nem adja senkinek.

A rózsza kihajthat,
Le se szakasztod.
Álcás a maszkod
És zúzos az ajkad.

Szemed nem derős ég,
Mint ködszín kvarcok
Vértelen arcod
Halott tűzében ég.

Bár szíved nem dobog,
En lázban fázón
Megkoronázom
Szép, fiús homlokod.

ELEGIA

A elegy written
To Joseph Haydn

JOSEPH HAYDN

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

Joseph Haydn, the great
Composer, the great
Master of the Art

DALOK

Holdkelte.

(Műfordítások.)

Hold, ki leledsz fel az ingovány,
Lágyosodás: perget az órád?
Ezennél lágya, békésebb volt,
A tél éjén: állt és arámolt.
Az éjszakák ringogtán hallott
Tündés, az éjszakai málha.

A csókot ki találja fel? Talán
Férfi, szelíd és nagy hajlékon.
Csókolt és csókolni se zordult,
Csókolás: mélyen varáz volt.
Míg az a földön csak egy székkel,
Türelmesen várta az éjszakát.

Holdkelle.

(Mullerhans)

DALOK.

— Heinrich Heine —

I.

Az égen mozdulatlan,
Fényes csillagszemek ;
Ezer éve szerelmes
Búval tekintenek.

Egy gazdag és szép nyelven
Beszélnek. A süket
Nyelvmesterek nem értik
Pompás beszédüket.

Én mégis megtanultam,
Nem is kell mondanom,
A kedvesemnek arca
Volt drága nyelvtanom.

II.

Mondd, ki találta fel az ingaórát,
Időbeosztást ; percet és az órát ?
Bizonyal fázós, bús ember volt,
A téli éjben ült és számolt.
Az egereknek cincogásán kellett
Tünődnie, szű percegése mellett.

A csókot ki találta fel ? Talán
Forró, szerelmes ajak hajdanán.
Csókolt és másra mit se gondolt,
Csodálatos május-varázs volt.
Virágok a földből csak úgy szökeltek,
Tüzelt nap, madárcák énekeltek

III.

Kibámul a tavasz kék
Szeme a fű között;
Kis ibolyák, amikből
Koszorút kötözök.

Csak rájuk gondolok, míg
Leszedem szaporán
S mit érzek, kidalolja
A csöppke csalogány.

Igen, gondolatomat
Csattogja hangosan,
Gyöngéd tilkom már tudja
Az erdő biztosan.

HOLDKELTE.

— Christian Morgenstern —

A merev és fekete
erdőcsúcson,
a fakó alkonyégen
kisértetiesen
függ egy nagy,
csillogó szappanbuborék,

Lassan kibontakozik
az ágak közül
és felemelkedik
az Éterbe.

A bozót alján
fekszik Pán.
Szájában
hosszú nádszál van;
a közeli tónak habja
megkérgesedve
még rajta csillog.

Fújva-fújja ő ;
a vidám Isten,
de a legtöbb
álnokul szétpukkan.
Csupán az egyik
tartja vitézül magát
és kiröppen
a fák koronái közül.

Olt csillan lebegve ;
földeken keresztül
viszi a szél.
Mindig magasabbra hág
a törékeny gömb.

Pán
dobogó szívvel,
visszatartott lélegzettel
utána néz . . .

ANYÁMHOZ

— Buhoslav Kokoschka, —

A szívem
Véredtől lüktet oly nagyon.
Szíved jóságából vajjon
Nem tettél az enyémbe túlsokat anyám ?
A mértéktelenséget érzem !
Te drága, kulcsolt kezeidre
Fejemet de örömmel hajtánám.
És mondanám :
A fülemben
Sikolt a nagy világ,
Látod, én nem tudok élni.
Szeretném halkan az életemet,
Úgy visszaadni,
Hogy észre se vedd...

TARTALOM.

Hidak hátán.

Megyek a hegyre	— — — — —	5
Őszi rigmusok	— — — — —	7
Göncöl szekeren	— — — — —	8
Hidak hátán	— — — — —	9
A holnap muzsikája	— — — — —	11
Hadak után	— — — — —	13
Copernicus	— — — — —	14

Hazatérés a Lila-Mezőről.

Várom a kedvesem	— — — — —	19
Áldozati ének	— — — — —	21
Hazatérés a Lila-Mezőről	— — — — —	22
Újra útrakél a vándor	— — — — —	23
Nyárvége volt	— — — — —	25
Szonett	— — — — —	27
Levélnek szánom	— — — — —	28

Húszéves arcom.

Önarckép	— — — — —	33
Evolúció	— — — — —	34
Diadalmas zongora	— — — — —	36
Halhatatlanság	— — — — —	38
Húszéves arcom	— — — — —	40
Falusi hangulatban	— — — — —	42
Kiemelték a gályát	— — — — —	43
Igy vallatom magamat	— — — — —	46

A testem : tilalomfa.

49

Lombhullató nyár	-- -- -- -- --	51
Önalkotta útamról letértem	-- -- -- -- --	52
Olimpiász	-- -- -- -- --	53
A Tél megérkezése	-- -- -- -- --	54
A testem : tilalomfa	-- -- -- -- --	56
Útrakészen	-- -- -- -- --	57
Várok valakit	-- -- -- -- --	58

Pásztor Ágnes balladája.

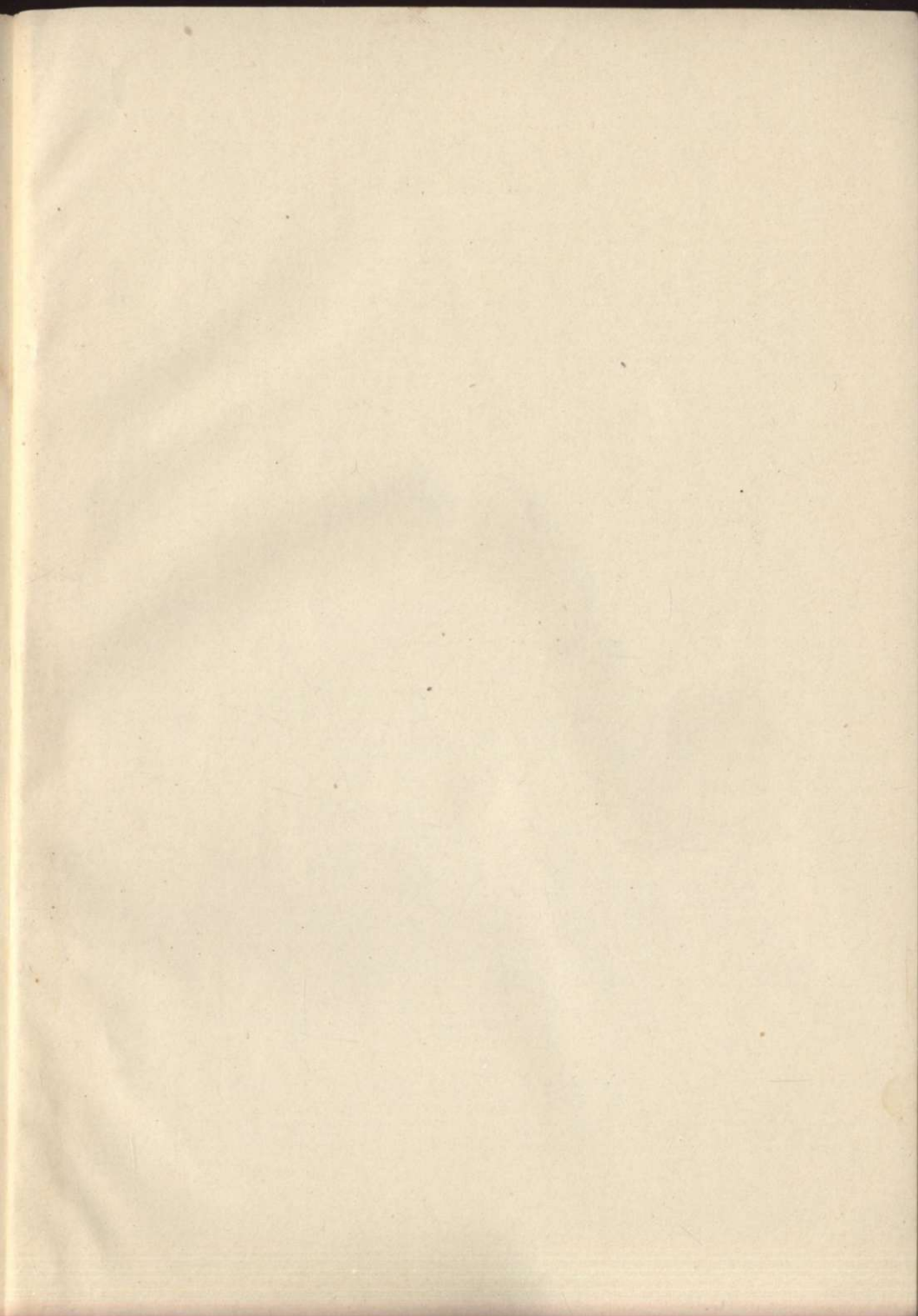
59

Alpokon	-- -- -- -- --	61
Szerenád	-- -- -- -- --	62
Jókai Mór centennáriumára	-- -- -- -- --	64
Pásztor Ágnes balladája	-- -- -- -- --	66
Keleti dal	-- -- -- -- --	68
Ének a Holdról	-- -- -- -- --	70
Karácsonyszombati történet	-- -- -- -- --	72
Elégia	-- -- -- -- --	73

Holdkelte. (Műfordítások.)

75

Dalok (Heinrich Heine).	-- -- -- -- --	77
Holdkelte (Christian Morgenstern.)	-- -- -- -- --	79
Anyámhoz . . . (Buhoslav Kokoschka)	-- -- -- -- --	80

A Testem: tilalomja.

Lombhullató nyár	51
Orvoshello államról letartam	52
Csángász	53
A Tel megerőszakos	54
A Testem: tilalomja	55
Orvoshello	56
Vörös csokor	57

Pásztor Ágnes balladája.

Alkotón	61
Szerző	62
Jóval Mily csodaszép duna	63
Pásztor Ágnes balladája	64
Költő dal	65
Enek a Halálról	66
Barátságomban	67
Elegia	68

Holdkeltő. (Miféle keltő)

Dalok (Helmuth Holm)	71
Holdkeltő (Christian Morgenstern)	72
Amfion (Helmuth Holm)	73

